

Guds Frid!

Fick detta mail igår...

Ville sprida det vidare – det är allvarligt och tragiskt att kristenheten i Sverige gått så långt...

Låt oss be för Sverige!

För Sanningen,

Karin Jansson

(Obs, detta mail är ej ett utskick från församlingen Maranata i Stockholm,

Dock skrivet av Karin Vidén, Maranata.

Apropå Jeusmanifestationen

På Stockholms gator och torg församlades kristna i gemensam Jesusmanifestation. Där fanns från olika riktningar ett brett spektra representerat under ekumenikens inbjudande parasoll denna soliga och vackra majdag. I långa tåg drog man fram genom huvudstaden med affischer och banderoller, proklamerade och sjöng, för att på olika sätt visa sin tro på Jesus. Till sist slöt man upp i Kungsträdgården där de kristna bokstånden stod tätt bland blommande körsbärsträd, och där erbjudanden om försäljning och prenumerationer av skilda skrifter och annat lockade människor till sig. Numerären var enorm denna dag, med 18 000 personer samlade i ekumenisk anda. Från den stora scenen presenterades budskapet av bl a Svenska kyrkans Hakon Långström, pingströrelsens Niklas Piensoho, Oasrörelsens Berit Simonsson, journalisten Göran Skytte, Centrumkyrkans Stanley Sjöberg, Livets Ords Ulf Ekman, katolske biskopen Anders Arborelius och fader Raniero Cantalamessa från Rom m fl.

På storbildsskärmen zoomades i publiken tillbedjande och hängivna människor in, och då holländske Tjebbo van den Eijkhof uppmanade till tyst bön på knä, följde i stort sett hela folkhavet hans exempel och knäföll, tillsammans med podiets talare.

Bland korstecken, högt lyfta vajande madonnabilder, Kristusbilder, Jesusplakat, kors och krucifix av olika varianter enades de 18 000 i bön.

Under dagen hade böneämnen samlats in i korgar på Stockholms olika torg och nu skulle dessa bönelappar som människor lämnat in "eldas upp vid korset som ett brännoffer till Herren Jesus Kristus".

Till försmäktande sång och musik i emotionellt gripande arrangemang, steg röken från en svart plåttunna mot skyn. Röken från de böneämnen som människor i nöd och med förtroende överlämnat och delat med sig av, sågs nu via storbildsskärmen förvandlas till aska av de slickande eldslågorna alltmedan skrudade, både katolsk och syrisk ortodox präst, frimodigt avlöste varandra med rökelsekaret på scenen inför den tillbedjande människomassan. Rökelsekaret svängdes av och an med yviga rörelser och det samlade ledarskapet från alla de grenar som fanns på plats i den abnormala representationen på podiet tycktes exalterad och storligen upprymd av denna rituella bön.

Ulf Ekman skrev 1989:

"Från påvens sida har ekumenik alltid varit betydelsefull. Men för den romersk-katolska kyrkan har detta alltid betytt att de skingrade bröderna skall komma tillbaka till moderkyrkan i Rom. Detta är den egentliga ekumenikens mening! Vad är det alltså för spel som pågår inför tusentals troendes ögon? Ser man på påvedömets historia, har det alltid stått emot, stoppat och krossat all väckelsekristendom i alla tider."

Ja, vad var det för spel som nu tjugo år senare utspelades inför tusentals troendes ögon då samme Ekman tillsammans med sina ekumenbröder trätt in i ledet och intagit position för detta skökans härnadståg i vårt land, alltmedan påvens personlige predikant, den vitskäggige kapucinmunken fader Raniero Cantalamessa fick hela Kungsträdgården att utbringa ett jubel och en applåd till Jesus.

Upplevelsen av utanförskap var påtaglig. Hur var det möjligt att som troende bland 18 000 lovsjungande, hänförda och Jesus-proklamerande människor erfara främlingskap?

Den Jesus som presenterades var en politisk Jesus. Talet om att komma inför Gud som en nation och om satsningar för att samla hela nationen nästa år, genomsyrade innehållet, och entusiastiska applåder till kung Jesus revs ned då numerär och kvantitet behandlades. Det handlade också om en ritualernas Jesus som platsar i hela det brokiga ekumeniska utbud bland brännoffer och rökelsekar, bland skrudar och titlar.

Det bibliskt centrala, uppfordrande och aktuella i förkunnelsen om Jesus Kristus uteblev dock denna Jesusmanifestationens dag, nämligen talet om församlingens Jesus och hans snara tillkommelse - talet om brudens längtan efter sin brudgum och det snart förestående mötet på skyn. Den kristna väckelsens genuina budskap om att göra sig redo inför den dagen hade ingen möjlighet att nå fram till alla dessa förhoppnings- och förväntansfulla människor. Ett falskt ekumeniskt ledarskap ur olika läger, teg om den sanning som är Guds svar i denna sena tid: Jesus kommer snart! Bered dig möta Gud!

För att ingen på något sätt skulle kunna ta miste på den politiserade vision man gemensamt bar på radade man upp barn med landskapsflaggor på scenen för att ännu mer tydligt betona framtidsparollen: "hela landet ska representeras nästa år", "kanske 30- 40 000 nästa år", och jublet visste ingen gräns inför denna visionära proklamation om kvantitet.

Jesu liknelse om senapskornet, som växer upp till ett träd där himlens fåglar kan bygga sina bon presenterades, som en bild av att "för Gud finns inga gränser". Denna tolkning speglar än mer tydligt den vilshenhet kristenheten i verkligheten befinner sig i. Senapskornets abnorma växande till ett träd som når upp till himmelen är onaturligt, och de andar som bygger sina bon i dess grenar är den onda makt som genom religiösa och politiska språkrör banar väg för antikrist, den makt som satt som sitt främsta mål att förgöra den Smorde.

1970 utropade Arne Imsen följande varning:

"Vi ser ordet gå i fullbordan. Allt förberedes på alla områden. Politiskt, militärt, ekonomiskt, kulturellt, religiöst förberedes för övermänniskans framträdande då en mänsklighet så terroriserad och sönderkörd av sataniska krafter, i sin djupaste förvillelse ska böja knä och ge antikrist sin hyllning som befriare och frälsare. Och i den kören som ger honom sin hyllning ska det vara hundratusentals avfälliga kristna, som hörde evangelium men förföll i ljumhet, slöhet, likgiltighet, materialism eller någonting annat. De ska vara med där och bedragas."

Det profetiska ordet går i uppfyllelse genom ljumhet, likgiltighet och sömnaktighet inför sanningen, Guds sanning. Vi går in i en tid då den världsvida väckelse man visionärt och numerärt proklamerar kommer att församla till moderkyrkan i Rom och hennes döttrar.

Bönen om väckelse är en allvarlig bön. Vem ska väckas om inte den som sover? Gud behöver redskap för att väcka en slumrande kristenhet, om möjligt skaka liv i någon; och måhända han vill börja med dig. Måhända han kallar dig som sitt vittne, sin martyr, att vara hans sändebud och språkrör för det korsets evangelium som i det profetiska ljuset avslöjar skökans gärningar. Räkna inte med jublande massor, räkna inte med applåder; förvänta dig inte erkännande, dialog eller samarbete - du blir ensam. Det handlar om ensamhet och avskildhet att vara en Kristi korsbärare här i tiden. Det handlar om att bli utdömd som svärmare och sekterist, samhällsoanpassad och olämplig.

Maranatabudskapet om Jesu snara tillkommelse är det budskap som väcker människan till sund reflexion över sin belägenhet inom livets skilda områden, alltmedan skökovinet berusar och sover. Jesusmanifestationen i Stockholm visade sig från talarstolen manifesteras det avfall som leder in på förförelsens väg, av ett av skökan tjusat, drucket och bortkollrat ledarskap.

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder icke delaktiga i hennes synder." (Upp. 18:4)

"Låt oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden." (Hebr. 13:13)

Text: Karin Vidén